

CHARLOTTE LINK

Sötét víz

CHARLOTTE
LINK

SÖTÉT VÍZ

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Dunkles Wasser by Charlotte Link

© 2024 by Blanvalet Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH,
München, Germany

Hungarian translation © Szalay Zsuzsanna

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
SZALAY ZSUZSANNA

ISBN 978 615 104 096 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

PROLÓGUS

2008. JANUÁR 29., KEDD

Kinyitotta a bejárati ajtót, belépett az előszobába, majd behúzta maga mögött az ajtót. Minden porcikájában érezte a kimerültséget és a fáradtságot. A lift, ahogy általában, most sem működött, így gyalog kellett felcapatnia a kilencedik emeletre. Nehezen vonszolta magát, lépcsőről lépcsőre.

Nem bírom tovább, gondolta, tényleg nem bírom tovább.

Ami ma történt, az az utolsó csepp volt a pohárban. Pedig valójában az már rég tele volt: állandóan az ereje végén járt, és legtöbbször ahhoz is túl fáradt volt, hogy egyáltalán gondolkodni tudjon. Egyetlen szó dübörgött a fejében: *kitartás, kitartás, kitartás...*

Szorítsd össze a fogaidat, és tarts ki! Állandóan ezt mantrázta.

Most már nem lehetett eltéríteni.

A fia, Patrick kijött a szobájából. Vékony volt, és sápadt.

– Szia, anya! Késtél.

Nem válaszolt. Kíváncsi volt, vajon a másik rájön-e. A szégyenre, amit magára és a családjára hozott. Vajon a bátyja elmondja majd neki? És megértené őt? Megbocsátana neki?

Vajon boldogulna nélküle?

Ránézett, és érezte, hogy a tekintete elárulja a fájdalmát.

– Jól vagy, anya? – kérdezte Patrick bizonytalanul.

Megint nem szólt. Belépett a nappaliba. Jay a tévé előtt ült, mint mindig. A baleset óta éjjel-nappal ezt tette, hiszen alig tudott mozogni. A készülék a legnagyobb hangerőn bömbölt, mivel Jay hallása is megromlott. Valami kvízműsor... Azon tűnődött, vajon adnak-e mostanában mást is a tévében a kvízeken kívül. Főzóműsorokat, persze. Meg olyan emberek történeteit, akik kivándoroltak valahová. Az emberek vagy főztek, vagy hülye kérdésekre válaszoltak, vagy idegen országokba utaztak.

Jay még a fejét sem mozdította meg, amikor belépett. Minden

este így volt. A férje már nem vett részt a való életben. Meg is tudta érteni őt, hiszen a *saját* élete a baleset óta a szociális lakás ötvenöt négyzetméterére zsugorodott, a változás reménye nélkül. Mivel a lift gyakran elromlott, a kerekesszékes séták rendre elmaradtak. Csak a tévé világa jutott neki, a kvízműsorok, a főzőpárbajok, a kudarcba fulladt kivándorlási álmok azoktól, akiknek nem sikerült itthon.

Lehangoló, de mi más tehetett volna?

Átment a szobán, és kinyitotta az erkélyajtót. Úgy tűnt neki, mint ha a lakás egyike lenne a több száz egyforma méhsejtnek a sivár toronyházban. A múlt század hetvenes éveiben emelték őket, azoknak, akik már nem engedhették meg maguknak, hogy máshol éljenek. A házak közötti aszfalozott tereken pocsolyák fénylettek, minden második bejárati ajtót megrongáltak, minden szabad falat graffiti borított. Itt semmi sem volt szép, otthonos vagy kényelmes. Egyáltalán semmi. Bristol városa mégis úgy feküdt most előtte, mint egy fénytenger a januári sötétségben. A forgalom, az emberek nyüzsgése, az élet zaja nem jutott el hozzá.

Csak a fényt látta. Békésen és mozdulatlanul ragyogott minden.

Mint egy ölelés, amely mindenkire vár, aki át akarja adni magát neki.

Felmászott az erkély korlátjára, és leugrott az örök nyugalomba.

2008. AUGUSZTUS 23., SZOMBAT

1.

Aline furcsa zajra ébredt, amely különbözött az éjszaka többi hangjától. A közeledő hullámok morajlásától, a sóhajtól, ahogy a víz visszahúzódik a homok fölött. A sirályok időnkénti rikoltozásától. Az erős szélről, amely késő délután olyan hevesen és hidegen fújt, hogy remélte, rá tudja beszélni Edmondot, hogy bontsanak sátrat, és keressenek egy hangulatos kis szállodát. De persze a férfi a szelet – amit Aline viharoknak nevezett, mire ő enyhén és kissé lekezelően elmosolyodott – különleges kihívásnak tekintette, amellyel elszántan nézett szembe. Számára a tengerparti kempingezés Skóciában igazi kaland volt. Úgy érezte magát, mint egy viking, egy első telepes vagy egy felfedező. Ő azonban kevésbé találta kalandosnak az egészet. Egyszerűen csak kényelmetlen volt. Európa számos részén így augusztusban ragyogó nyári időjárás uralkodott, de Skócia nyugati partján nem. Az elmúlt napokban megállás nélkül esett az eső, így a homok még itt fent, az öbölben is, ahová a tenger nem ért el, nedves és nehéz volt. És hideg. Áthatolt a sátor vékony alján, így még a laticel sem segített sokat. Szerencsére a hálósákok nagyon melegek voltak. De még azok is valahogy nyirkosnak tűntek. Ahogy minden más is, amit a sátorban tároltak.

Annyira örült, hogy mégis el tudott aludni, ám most felült, és hallgatta az éjszaka hangjait. Mi lehetett ez az előbb? Most csak a tengert és a szelet hallotta. Valószínűleg csak álmodott.

Éppen újra lefeküdt volna, a lehető legmélyebben betemetve magát a hálósákjába, amikor újra meghallotta a hangot. A hangot, amely feltehetően felébresztette.

Egy sikoly.

És nem egy sirályé, vagy bármilyen más madaré, vagy állaté. Ez egy

emberi lény kiáltása volt. Egy nőé. Átsüvített az éjszakán. Nem a meglepetés vagy az ijedtség megnyilvánulása volt, vagy egy hangos vitáé.

Hanem halálos félelemé. Biztos volt benne.

– Edmond! – A mellette lévő hálózsákért nyúlt. A sötétben szinte semmit sem látott, de a sátor olyan apró volt, hogy csak a karját kellett kinyújtania, hogy felrázza a férjét. – Edmond, ébredj fel! Kérlek!

Edmond morgó hangot adott ki. Amikor aludt, akkor aludt. Akkor akár vége is lehetett a világnak. Alig lehetett felébreszteni.

Megrázta a férfi vállát.

– Kérlek! Ébredj!

Az csak akkor eszmélt ijedtében, amikor a nő már a körmét használta.

– Mi van? – kérdezte zavartan, majd hozzátette: – Miért ébresztesz fel az éjszaka közepén?

Csak sejteni vélte a körvonalait, de pontosan tudta, hogy néz most ki Edmond. Ahogy göndör, szőke haja minden irányban eláll a fején. Ahogy álmosan hunyorog. A nő tudta, mennyi melegséget sugároz a férje. Edmond álmában valóságos kemencévé változott.

– Egy sikolyt hallottam – mondta.

– Egy sikolyt?

– Igen. Azt hiszem, a másik öbölből jött. Egy nőtől.

Hallotta, hogy a férfi ásít.

– Egy nőtől? – Ezt olyan hangon mondta, ami valójában azt jelentette: *egyébként jól vagy?*

– Egészen biztos vagyok benne. Kétszer is hallottam. A félelem sikolyai voltak.

– Értem. Ezek szerint te így fel tudod ismerni.

– Igen.

– Ó, istenem, Aline! Csak a sirályok sikoltoznak errefelé. Feküdj le, és aludj tovább!

– Edmond, én...

Ebben a pillanatban ismét felhangzott a sikoly.

Érezte, hogy Edmond megdermed. Ez még jobban aggasztotta. Jobban szerette volna, ha a férfi bebizonyítja, hogy tényleg csak képzelődik.

– Edmond! – suttogta.

A férje hallgatott. Aline tudta, hogy most valami ártalmatlan magyarázatot keres. Nem volt jó jel, hogy ilyen sokáig nem szólt semmit.

– Ez a mellettünk lévő öbölből jöhet – mondta végül.

– Ahol az a család van – suttogta Aline.

Előző nap késő délután látták őket messziről közeledni. Apa, anya és a két lányuk. Az autójukkal odafent parkoltak le, és sátrakkal meg hátizsákokkal felpakolva másztak le az öbölbe. Az idősebbik lány, egy tinédzser, morcosnak tűnt. Valószínűleg úgy gondolta, hogy a szüleivel való nyaralás a legborzasztóbb dolog a világon, a kempingezés pedig még rosszabb. Aline a tizennégy éves fiára, Yannisra gondolt, aki határozottan visszautasította, hogy velük tartson, és most feltehetően arra használja ki a két hetet a szülei nélkül, hogy naphosszat a számítógép előtt üljön.

– Magányt keresel, erre hemzsegek itt az emberek – jegyezte meg Edmond mogorván a család érkezésekor, de Aline felnevetett. Nem volt senki a környéken. Csak ők, és most ezek az emberek. Szó sem volt *hemzsegről*. Ennek ellenére, miután aznap este korábban elautóztak West Kilbride-ba, hogy bevásároljanak, Edmond a parkoló helyett egy kicsit távolabb, egy földúton tette le a kocsijukat, amikor visszatértek. Hogy a szomszédok ne vegyék észre őket. A férfi örült, hogy legalább egy földnyelv választja el a két öblöt.

Ismét felhangzott a sikoly. Hangosan és élesen. Elnyomta a szelet és a hullámokat. Ez a nő teljes erejéből sikoltott.

– Meg kell néznünk – mondta Edmond. Enyhe francia akcentusa felerősödött. Francia-kanadai származását tisztán lehetett hallani, ha stresszes vagy fáradt volt. Most, ebben a pillanatban Aline látta, hogy a férjét félelem fogja el.

– Lehet, hogy nem is tudunk átmenni – suttogta Aline. Dagálykor a földnyelv olyan messze kinyúlt a tengerbe, hogy képtelenség volt átjutni rajta a másik öbölbe. Olyankor csak a meredek sziklaúton lehetett felmászni a fennsíkra, végigsétálni a csúcson, majd egy másik ösvényen, hosszú utat bejárva lejutni. Nem könnyű vállalkozás a sötétben, különösen, hogy a sziklák nedvesek voltak a folyamatos esőtől.

– Elmegyek a földnyelvig, és megnézem – mondta Edmond határozottan. Felkapcsolta a zseblámpáját. Aline látta, hogy nagyon sápadt.

– Veled menjek?

– Jobb, ha itt vársz. Lehet, hogy úgysem látok semmit. Attól függ, hol tart a dagály.

– Légy óvatos!

Edmond melegítőben és zokniban aludt. Előbányászott a hátizsákjából egy vastag gyapjúpulóvert, és belebújt. Aztán felkapta a tornacipőjét, és kimászott a sátorból.

Aline a karórájára nézett. Tizennyolc perccel múlt hajnali kettő. Keresni kezdte a mobiltelefonját, és valahol a hálósákja köré halmozott takarók között találta meg. Megnézte, hogy visszajött-e már a térerő. Tegnap ugyanis nem volt. Még mindig semmi! Miért is változott volna? A fenébe is, egy sátorban ültek egy viharos éjszakán egy isten háta mögötti, tengerparti öbölben, nem messze tőlük egy nő úgy sikoltzott, mintha az élete forogna kockán, és ők még csak segítséget sem tudnak hívni. Sem a rendőrséget vagy bárki mást.

Talán rossz ötlet volt, hogy Edmond megpróbálja kideríteni, mi folyik odaát. Talán a lehető leggyorsabban fel kellene jutniuk a dombra, be kellene pattanniuk az autójukba, egy forgalmasabb helyre hajtaniuk, és hívni a rendőrséget. Egyre inkább úgy érezte magát, mint egy csapdába esett állat. Ha valami nagyon rossz dolog történt odaát, akkor ők is veszélyben voltak. A csúcsra vezető út még napali fényben is komoly kihívást jelentett, fontos volt, hogy lehetőség szerint az ember ne nézzen le túl gyakran. Aline nehezen tudta elképzelni mindezt a koromfekete éjszaka közepén. De még kevésbé akart itt várakozni ebben a sátorban, amíg... Igen, amíg mi? Fogalma sem volt arról, hogy valójában mi történik. Lehet, hogy csak valami ártalmatlan dologról volt szó.

De valahogy nem hitte el.

Hallgatózott. Érezte a szelet, a hullámverést. De semmi mást. Egy sikolyt sem. Tévedett volna? Ám Edmond is hallotta. És komolyan vette. Különben nem ment volna el.

Vajon hol marad ennyi ideig? Az volt az érzése, hogy órák teltek

el azóta, hogy a férfi elhagyta a sátrat. Újra az órájára nézett. Hét perc. Csak hét perc telt el.

Az éjszaka most békésnek tűnt. Aline mégis úgy döntött, hogy reggel azonnal elindulnak innen. Nem akart még egy éjszakát itt tölteni, függetlenül attól, hogy történt-e valami, vagy sem, függetlenül attól, hogy Edmond dühös lesz-e, vagy sem. El akart innen menni valahová, ahol nem voltak teljesen kiszolgáltatottak és magányosak.

Már majdnem negyedóra telt el, és kezdett komolyan aggódni a férje miatt. Azon gondolkodott, hogy utána megy, amikor a sátor bejáratánál kinyílt a cipzár. Edmond arca bukkant elő, a zseblámpa fényétől megvilágítva. Falfehér volt, és a kinti friss szél ellenére a homlokán csillogott az izzadság.

Letérdelt a hálósákjára, és végigsimított az arcán.

– El kell mennünk – suttogetta.

A nő csak bámult a férjira.

– Most? Azonnal?

Bólintott.

– Mindent itt hagyunk. Csak a kocsikulcsra és a papírjainkra van szükségünk. Vedd fel a cipődet!

– A sátor? A hálósákok? A ruháink?

– Fel akarod cipelni a sziklákon? Most, éjszaka?

Még ha nem is visznek magukkal mást, mint amit gyorsan magukhoz tudnak venni, a csúcsra vezető út kockázatos vállalkozásnak számított.

– De hát mi történt? – Aline önkéntelenül is a férfi suttogetásához igazodott.

– Átmentem. Láttam, hogy... – Elhallgatott.

– Átmentél? A másik öbölbe?

– A dagály emelkedik, de még maradt egy vékony sáv. Sikerült átkelnem. Ami azt jelenti, hogy... – Nem folytatta.

Aline érezte, hogy a félelemtől halkán remegni kezd.

– Mit jelent?

– Ez azt jelenti, hogy ők is átjöhetnek hozzánk – mondta Edmond.

– Kik azok az *ők*? – kérdezte Aline.

Nem találták a kocsikulcsot. Takarók, ruhák és fürdőlepedők között kutattak. A kulcsnak valahol meg kellett lennie. Talán a kocsiiban hagyták, és nem zárták be a járművet? Feltúrtak mindent, bevilágítottak minden kis részbe, mégis úgy érezték, hogy csak rumlit csinálnak.

– Ilyen nincs! – ismételte Edmond. – Ilyen nincs!

Szaggatott mondatokban számolt be arról, amit a másik öbölben látott.

– Nem néz ki jól... egyáltalán nem. Fényeket láttam. És emberek voltak ott, több is. Aztán még egy sikolyt hallottam. Nem úgy hangzott, mint egy buli vagy ilyesmi. Szörnyű volt. Egy gyereksírást is hallottam. Egy férfi könyörgött... – Ismét elhallgatott.

– Mi az? – kérdezte Aline.

– Könyörgött... az életéért – nyögte Edmond.

Aline hirtelen abbahagyta a kétségbeesett keresést.

– Gondolod, hogy az apa volt? A családból?

Magas, erős férfi. Ő vitte le a csomagok nagy részét az öbölbe. Nem úgy nézett ki, mint aki könnyen megijed.

És ez az ember most az életéért könyörög?

Edmond is abbahagyta a keresést. Előrehajolt, megragadta Aline kezét. Az ujjai jéghidegek voltak.

– Nem tudom, mi történik ott – mondta nyomatékosan –, de szerintem ez egy támadás. Néhány fickó megtámadta ezt a családot. Fogalmam sincs, miért. Hogy személyes ügy, hogy csak pénzt akarnak-e vagy...

A nő tudta, mit akart mondani: vagy egyszerűen csak élvezik...

Ki a fene csinál ilyet?

– El kell tűnnünk innen – sürgette Edmond –, amilyen gyorsan csak lehet. Hagyd a kocsikulcsot!

– De a következő hely...

– Ne törődj velem! Ha kell, órákig gyalogolunk. El *kell* tűnnünk innen *azonnal*!

Aline szintén melegítőt viselt. A nadrágzsebébe csúsztatta az igazolványát, belebújt a tornacipőjébe, majd felkapta a mobiltelefonját, és olyan szorosan szorította, mintha ez lenne az utolsó dolog, ami maradt neki ezen a világon. Végül is így volt.

Végül... nem szerette ezt a szót...

– Készen állsz? – suttogta Edmond.

– Igen.

– Egy hangos szót se! Nem hiszem, hogy a másik öböligen elhallatszana, de nem szabad kockáztatnunk. – Nyomatékosan hozzátette:

– Nem vehetik észre, hogy itt vagyunk.

– Igen – lehelte Aline. Megnyalta a kiszáradt ajkát. Meg kell őriznie a nyugalmát. Mindenképpen higgadtnak kell maradniuk. Még szerencse, hogy az autójukkal nem odafent parkoltak. Valószínűleg ez mentette meg őket. Semmi nyoma nem volt a jelenlétüknek.

Edmond megszorította a kezét. Aztán kihátrált a sátorból, és felállt. Aline követte.

Rövid pillantást vetettek a földnyelv irányába.

A következő pillanatban mindketten megdermedtek.

Egy alak közeledett feléjük a sötétségen keresztül.

Mások is követték.

Túl késő volt.

Felfedezték őket.

2.

Zuhogott. Két hétig folyamatosan esett az eső, aztán az elmúlt délutánra, éjszakára pedig elállt, ám most megint rákezdett. Az ég szürke volt, akárcsak a tenger. A dagály már tetőzött, de a víz még mindig piszkossárga habként kúszott fel a parton. Egy körülbelül húsz méter széles homokcsíkot nem érintett a tenger.

Ez volt a borzalom színhelye.

Finley Donaldson, az észak-ayrshire-i rendőrség nyomozója dideregve húzta fel a vállát, és megborzongott. Az öltönye fölött lévő vékony kabátja nem tartotta melegen, és örült volna, ha van nála kéznél valamilyen fejfedő, egy kapucni vagy egy sapka. Legalább egy esernyő. De már a kívánság is nevetségesnek tűnt annak fényében, ami itt történt. Az, hogy mennyire ázik át, és hogy megfázik-e, tényleg másodlagos volt.

Kolléganője, Aria McBride nyomozófelügyelő odalépett hozzá. Ő elég okos volt ahhoz, hogy farmert és egy vastag kapucnis pulóvert vegyen fel. És gumicsizmát. Mélyen belesüllyedt a nehéz, nedves homokba.

– Három halott – mondta –, egy férfi, egy nő, egy gyerek. Valószínűleg egy család. Még nem találtunk papírokat, így még nem tudjuk azonosítani őket.

Fin Donaldson bólintott. Egy fiatal nő kora reggel a kutyáját sétáltatta a sziklák tetején, látta a sátrakat, amelyek közül az egyik felborult, és valamit, ami úgy tűnt neki, mint egy élettelen test. Értesítette a rendőrséget. A két rendőr, aki elsőként érkezett, azt hitte, hogy csak vadkempingezésről van szó, ami nem volt illegális, és némi kárról, amit a vihar okozott az éjszaka folyamán. Az is elképzelhető volt, hogy valaki megsérült a szanaszét repülő tárgyaktól. Ám gyorsan rájöttek, hogy ez az ügy a gyilkossági csoportra tartozik. Úgy nézett ki, mintha mézárulás történt volna, mintha örültek randalíroztak volna. Fin Donaldson az egyik rendőrt egy lapos sziklán ülve találta, amikor megérkezett, sűrű arccal, kalapjával a kezében. Folyamatosan a nedves haját simogatta.

– Sosem láttam még ilyet – motyogta. – Soha.

Aria McBride jegyzetelt.

– Az orvos mindhárom áldozat halálának időpontját tegnap este, nagyjából éjfél és hajnali négy óra között becsüli. A boncolás után többet tud majd mondani.

– A halál oka? – kérdezte Fin, bár nem volt biztos benne, hogy hallani akarja.

– A nőt megerőszakolták, majd egy kővel szétverték a gégejét. A kislányt arccal lefelé a homokba temették. Megfulladt.

Fin mélyet sóhajtott.

– A férfit vízbe fojtották. A karjai és a lábai össze vannak kötözve. A testén kínzás nyomai látszanak. Egyebek mellett...

Valaki félbeszakította. Az egyik emberük bukkant fel a sziklák tetején. Mindkét karjával gesztikulált.

– Uram! Ezt látnia kell. Jöjjön át a másik öbölbe! Gyorsan!

– Csak fentről lehet kerülni – mondta Aria, aki szokásához

híven csodálatosan gyorsan megismerkedett a helyi viszonyokkal. – A dagály már levonult, de lent, a földnyelv körül még mindig túl veszélyes.

Az emelkedő meredek volt, és csúszós. A környéken nem voltak sziklák, kivéve ezekben az öblökben, de természetesen Finnek pont itt kellett kikötnie. Többször is majdnem megbotlott. Rossz cipőt viselt egy ilyen vállalkozáshoz. Meghallotta Aria McBride lépteit a háta mögött. Úgy tűnt, neki semmi gondja.

Amikor felértek a csúcsra, a szél még erősebben fújta az arcukba az esőt. Fin azon tűnődött, vajon ki akar ilyen időben táborozni.

Átküzdötték magukat a szikla szélén a szélben és esőben, amíg a másik öböl fölé nem értek. Fin hunyorogva látta, hogy már ott is rendőrök járkálnak.

– Kérem – motyogta –, csak nem egy másik család?

Egy házaspár volt. Mindkettejüknél ott voltak a papírjaik, így könnyen azonosíthatóak voltak. A mentősök enyhe pulzust észleltek a férfinál, és most próbálták stabilizálni. A nő halott volt. Egyenesen ült egy sziklának támaszkodva, csak a feje dőlt oldalra.

– Elvágta a torkát – jelentette egy fiatal tiszt, akin látszott, hogy komoly küzdelmet folytat azért, hogy a reggelijét magában tartsa. – Egyetlen éles vágással, úgy tűnik.

Átnyújtott Finnek egy útlevelet.

– A nadrágzsebében volt. Eléggé átázott az esőtől.

Fin megnézte a dokumentumot.

– Kanadai útlevel. – Kinyitotta. – Aline Doucet. Született 1968. július 29-én, Vancouverben.

– A férfi is kanadai – tette hozzá az egyik tiszt, és egy második útlevelet tartott felé. – Edmond Doucet. Québecből.

Fin elvette az okmányt. Odanézett a sápadt férfirra, akin oxigénmaszk volt, és éppen óvatosan egy hordágyra emelték. Nehéz feladat lesz felcipelni őt a meredek ösvényen.

– Vajon túléli?

Az egyik mentős felnézett.

– Nem néz ki jól. Több szúrt seb a mellkasán és a hasán.

Miért gyilkolna valaki kanadai nyaralókat, akik Skócia nyugati partján kempingeznek? És egy házaspárt egy kislánnyal? Ennek semmi értelme. De Fin tudta, hogy egy büntettnak nem mindig van értelme, bármilyen perverz is legyen az. Néha az emberek egyszerűen csak élvezték az erőszakot. Élvezték a hatalom érzését, amit az alsóbbrendű áldozataik révén kaptak. Egy nagyobb csoportban ráadásul az emberek egymást is hergelik. Ebben az esetben több elkövetőnek kellett lennie, ebben biztos volt. Négy ember meggyilkolását és egy másik súlyos megsebesítését nem tehetette egy ember egyedül.

– Tegnap este óta emelkedik a vízszint – mondta Aria. – Ha ez a kora reggeli órákban történt, az elkövetők egyszerűen átjuthattak az öblök között.

– Nyilvánvalóan tudták, hogy két család kempingezik itt – jegyezte meg Fin. – Mert onnan nem lehet látni az itteni sátrat.

– És csak egyetlen autó parkol odafent – egészítette ki Aria. – Vajon a családok összetartoznak, és egy autóval jöttek? De akkor miért vertek sátrat két külön öbölben?

Fin már sejtette, hogy ez egy nehéz nyomozás lesz. Nagy média-jelenlét és a rendőrségre nehezedő elkerülhetetlen nyomás kíséretében, hogy gyors eredményt érjenek el.

Legalább a sajtó még nem jelent meg.

Megcsörrent a mobilja. A hívó fél az egyik embere volt, aki még mindig a bizonyítékok biztosításával volt elfoglalva a másik öbölben.

– Uram, ide kellene jönnie! Amilyen gyorsan csak lehet. – Izgatottnak tűnt. Rekedtnek. Túl kellett kiabálnia a hullámzást.

A gondolattól, hogy egy újabb csúszós sziklaúton kell fel- és lemásznia, Fin már előre megszedült.

– Mi történt?

– Van még egy túlélő. Kérem, jöjjön ide! Egy sértetlen lány. Lehet, hogy a végén ő lesz az egyetlen szemtanú.

ELSŐ RÉSZ

2023. MÁRCIUS 3., PÉNTEK

1.

Iris Shaw-nak éppen csak sikerült elérnie az utolsó buszt, amelyik a Haviland Parkig járt, ahol lerakta a kerékpárját az út hátralévő részére. Már majdnem huszonhárom óra volt. Maradhatott volna éjszakára a barátnőjénél, Tanyánál, akivel az estét töltötte. De nem hozott magával váltóruhát vagy fogkefét, és tudta, hogy Tanya túlságosan rövid és kemény kanapéján egy szemhunyasnyit sem tudna aludni. Így végül összeszedte magát, és nekivágott a hideg éjszakának. A buszsofőr már elindult, de ismét megállt, amikor meglátta a nőt közeledni.

– Legközelebb korábban induljon el – morogta, amikor Iris felszállt.

– Igen. Köszönöm. – Leroskadt az egyik helyre, és megpróbált levegőhöz jutni. Tulajdonképpen sportos és edzett volt, de Tanyával megettek egy pizzát és kiürítettek egy üveg pezsgőt is. Iris kissé spiccesnek érezte magát, de az éjszakai sprint után nagyjából újra józan volt.

Rajta kívül csak három másik utas ült a buszon. Egy fiatal nő, aki állát a mellkasára hajtva láthatóan mélyen aludt. Egy idősebb férfi, aki koncentrált arckifejezéssel az okostelefonját kopogtatta. És egy fiatalabb, aki néhány sorral Iris előtt ült, és folyton megfordult, hogy megbámulja.

Iris először oldalra nézett, de aztán összeszedte magát, és viszonozta a tekintetét. Egészen addig, amíg a férfi el nem fordult.

Irist gyakran bámulták meg férfiak, de sosem értette, miért. Nem tartotta magát különösebben csinosnak. Rövid szőke haja volt, elég jó, de nem feltűnő alakja, a körmeit pedig a körömágyig lerágta. Mivel is vonhatta volna magára a figyelmet?

A fickó ismét felé fordult. Szinte rátapadt a nőre.

– Igen? – kérdezte Iris.

– Tessék? – válaszolt a férfi. Most jött rá, hogy a pasas nem is csodálattal bámulta. Hanem valahogy... ellenségesen.

– Folyton engem néz – mondta.

A fickó megvonta a vállát.

Iris úgy döntött, hogy az alak idegesítő, de ártalmatlan. Mély levegőt vett, és az ablaküvegnek döntötte a fejét. Fáradt volt. Négy óráig dolgozott, aztán Tanyával vacsorázott, és ittak. Megtervezték a nyaralást. Dél-Franciaországba akartak menni Tanya bátyjának VW kisbuszával.

Az utolsó előtti megállónál leszállt az idősebb férfi és az alvó nő, aki épp időben emelte fel a fejét. Csak Iris és a fiatalabb férfi maradtak.

Iris halkán felsóhajtott.

A Haviland Park volt az utolsó állomás. A busz behajtott a félköríves körforgalomba, és megállt.

– Mindenki szálljon le, kérem! – mondta a sofőr.

Iris felkapta a hátizsákját, és leszállt, nyomában a fiatalemberrel. Odasétált a kerítéshez, ahová a biciklijét zárta. Reggelente rengeteg bicikli parkolt itt. Most csak övé árválkodott ott. Magányosan a sötétben.

Már levette a zárat, amikor észrevette, hogy teljesen lapos a hátsó gumibroncs. Nem csak egyszerű defekt. Hanem szinte szétroncsolódt. Valaki késsel felhasította.

Szédült, és egy pillanatra meg kellett kapaszkodnia a kerítésben. Pontosán ugyanezt tapasztalta február elején, majdnem négy héttel ezelőtt. Egy tönkrement gumibroncs. Este, amikor hazaért a munkából. Dühös volt, káromkodott, de nem úgy értelmezte, hogy valaki kipécézte magának. Valószínűleg néhány félkegyelmű idióta azt gondolta, hogy vicces lenne tönkretenni egy biciklit. Bármilyen biciklit – pech, hogy pont az övét. De másodszorra? Megint az ő biciklijét? Ez már nem volt véletlen. Valaki célba vette őt. Ráadásul ott volt a levél is.

Felegyenesedett. Akárcsak a minap, a gumibroncsot most sem

lehetett megjavítani, és teljesen új belsőre volt szükség. Így hát egyelőre itt kellett hagynia a biciklit. Újra rákattintotta a lakatot, bár elég valószínűtlennek tűnt, hogy valaki ebben az állapotban ellopja. Aztán vállára vette a hátizsákot. Lansdown irányában lakott, a pusztaság közepén. Kerékpárral alig negyedórába telt az út. Gyalog sokkal több ideig tartott.

– Ki tette ezt? – kérdezte egy hang a háta mögött. Természetesen a férfi a buszról. Iris nem figyelt, és azt hitte, hogy már elment. Miért ólálkodott még mindig itt?

– Fogalmam sincs – felelte. – Ez már a második alkalom.

– Hogy? Már korábban is előfordult?

– Február elején, igen.

– Te jó ég! Vannak ellenségei?

– Nem tudok róla.

A levél. Valaki határozottan ellene volt. De ehhez a fickónak semmi köze.

– Hogy jut most haza? – kérdezte.

– Gyalog.

– Hát... ha szeretné... – A háta mögött lévő sötétségbe mutatott.

– A kocsim ott hátul parkol.

– Hol lakik?

– A Napier Roadon.

– Én messze kint lakom. Hatalmas kerülő lenne. Nem, köszönöm szépen. Majd gyalog megyek.

– Nem jelentene gondot.

Iris habozott. Tényleg nagy út állt előtte. Egy hideg, meglehetősen téli éjszakán. És hullafáradt is volt.

Nem lenne szabad beszállni egy idegen autójába, futott át röviden a fején.

Valamiért kellemetlennek találta a férfit.

Enyhe londoni dialektussal beszélt. De ez önmagában még nem tette volna gyanússá.

– Rendben – egyezett bele. – Ez természetesen mindent megkönnyítene nekem.

A férfi kinyújtotta a kezét a nő felé.

– Craig Ellis.

Megfogta a férfi kezét, amelyet hidegnek és száraznak érzett.

– Iris Shaw.

Odasétáltak Craig kocsjához. A visszapillantó tükörről egy fenyőfa alakú illatosító lógott, émelyítően édes aromába burkolva az autót. Iris nem is tudta, hogy ilyenek még léteznek. A hátsó ülésen egy plüsstigris hevert.

– Henry – mondta Craig, amikor észrevette Iris arckifejezését.

Iris igyekezett mosolyogni.

– Aranyos.

A hátizsákját az ölében tartotta, és mindkét karjával szorította. Azt kívánta, bárcsak már otthon lenne. Azt kívánta, bárcsak az ágyában feketne.

Craig nagyon óvatos sofőrnek bizonyult. Olyan lassan haladt végig az úton, hogy máskor dühös dudálást váltott volna ki a többi autóból. Most azonban a város peremén már egyetlen lélek sem járt. Csupán egyszer keresztezte egy másik autó az útjukat, de egyébként senkit sem láttak.

– Most merre? – kérdezte Craig.

– Végig a Lansdown Lane mentén. Van egy földút is. Mindig azon megyek a kerékpárommal.

– Nem szeretem a földutakat – mondta Craig. – Nem tesz jót a lengéscsillapítóknak.

Valószínűleg azt hitte, hogy a földút rövidebb, és így akarta húzni a vele töltött időt. Iris a lehető leggyorsabban haza akart jutni, ugyanakkor a gondolattól, hogy egy eltört tengely miatt valahol a vadonban ragadjon ezzel az idegennel, izzadni kezdett. Akkor inkább az országot.

Kellemetlen alak, de ez még nem jelenti azt, hogy szexuális bűnöző – nyugtatta magát.

Craig egy bathi garázs szervizközpontjában dolgozott.

– Pocsék meló. Rosszul fizet. Még egy saját lakást sem engedhetnek meg magamnak. A bérleti díjak Bathban már tényleg tisztességtelenek.

Ebben igaza volt, de Iris nem szólt semmit. Nem akart mélyebb beszélgetésbe bonyolódni.

– Még mindig a szüleimnél lakom – folytatta Craig. A fejét a nő felé fordította. – És maga? Miből él?

– Egy orvosi rendelőben dolgozom.

– Maga orvos?

– Orvosi asszisztens.

– Ó! Értem. Az nem fizethet túl rosszul, ugye?

– Elmegy.

– És hogyhogy egyedülálló?

Honnan veszi, hogy egyedülálló vagyok?, gondolta Iris dühösen. De valóban az volt. Alig több, mint egy éve. Azóta, hogy Thomas egyik reggel hirtelen felnézett a zabkásájából, és azt mondta: „Nem bírom tovább, Iris.”

A nő azonnal látta a férfi szemében, hogy komolyan gondolja.

Észrevette, hogy Craig oldalról bámulja őt, láthatóan még mindig a válaszra várva.

– Craig, nagyon kedves öntől, hogy hazavisz – felelte –, de nem igazán akarom most a fél életemet elmesélni önnek.

A férfi hidegen nézett rá.

– De hiszen egyedülálló – mondta. – Különben nem ülne most a kocsimban. Akkor felhívta volna a férjét vagy a barátját, amikor rájött, hogy elromlott a biciklije, és ő eljött volna magáért.

Nem volt ostoba.

De én, gondolta, hülye vagyok. Taxit kellett volna hívnom.

Csak azért, mert jelenleg minden pennyt félretett a tervezett franciaországi útra, szinte semmit sem engedett meg magának. De tudnia kellett volna, mikor jobb kivéltet tenni.

– Ott elöl lakom – mondta.

– Hol?

Persze a sötétben nem lehetett látni a házat.

– Hadd szálljak ki itt! A többit gyalog teszem meg.

– Ó, semmiképp! Nem hagyom, hogy egyedül sétáljon az éjszakában – mondta Craig.

Iris szerette volna bevallani, mennyire kellemetlennek találja a fér-

fit, de egy belső hang azt súgta neki, hogy ne tegye. A férfi vezetett. Ő volt nehezebb helyzetben.

Olyan hülye vagyok, gondolta újra.

Craig fékezett, amikor elhaladtak egy keskeny út mellett, amely balra kanyarodott a mezőkre.

– Itt? – kérdezte.

Elméletileg ez lett volna a helyes út, amely egyenesen Iris házához vezet. Elméletileg. Gyakorlatilag azonban volt egy akadály.

Egy meglehetősen széles patak. Egy híddal.

– Nem – mondta Iris –, még nem itt. Még tovább egyenesen, majd ott hátul balra az erdőbe.

Ő és Thomas még a kapcsolatuk elején fundálták ki a titkos utat. Thomas odaadással játszotta az *Érj el minden célt anélkül, hogy átkelnél egy hídon!* nevű játékot. Mint egy puzzle-t, amelyet mindennap másképp kellett összerakni. A barátok, ismerősök, munkatársak körében állandóan a figyelem középpontjába került ezzel a történettel.

„Fóbia a hidaktól? Ez komoly?”

Volt erre egy szakkifejezés is. *Gefirofóbia*.

Néhányan el sem tudták képzelni, hogy ez lehetséges.

„Nem kel át hidakon? Az hogy lehetséges?”

Thomas ilyenkor mindig védelmébe vette Irist. Szinte feldühödött, amikor mások kételkedtek a barátnője betegségében.

– Persze, előfordul. Nem is olyan ritka. Csak különböző mértékben. Irisznál a probléma eléggé súlyos.

Az ő esetében a *súlyos* azt jelentette, hogy pánikroham, remegés, hányinger, sírógörcs kerülgette, amikor át kellett mennie egy hídon. Ha gyalogosan közlekedett, a fóbia gyakran még a lábai bénulásához is vezetett. Szó szerint nem tudta egyik lábát a másik elé tenni, és az egész testét kiverte a víz, amitől szédült. A többi ember tátott szájjal hallgatta az ilyen leírásokat, amitől Iris néha úgy érezte magát, mint egy ritka állat az állatkertben.

Craig befordult az erdőbe. Az út itt csak egy keskeny, csak részben aszfaltozott ösvényt jelentett.

– Furcsa, hogy itt élsz – mondta. – Az ember nem is gondolná, hogy itt még van valami.

– Itt legalább biztonságban vagyok a zaklatóktól – vágott vissza flegmán Iris.

A mobiltelefonja csipogott. Egy WhatsApp-üzenet érkezett Tanyától.

Rendben hazaértél?

Iris válaszolt:

Még úton vagyok. Megint kivágták a bicikligumimat!

Ilyen nincs!

De. Örület, nem?

*Rendőrség??? Ez nem vicc.
És a levél!!!*

Tudom.

*Valaki biztos áll emögött.
Thomas???*

Ő teljesen felszívódott.

Thomas a szakítás után soha többé nem jelentkezett. Tanya azzal viccelődött, hogy valószínűleg Iris hídfőbiája elől menekült a világ másik felére. Megingathatatlan elszántsággal lépett ki a közös életükből. Iris számára ez nagyon is valós problémákat eredményezett: a Bath környéki dombságon álló varázslatos házikó, amelyet együtt béreltek ki, és végtelen hétvégi órákat töltöttek azzal, hogy szeretettel felújítsák és berendezzék, az övé maradt ugyan, de sajnos most már egyedül ő volt felelős a bérleti díj kifizetéséért is, amelyen korábban ketten osztoztak. Rendkívül takarékosan kellett szerveznie a dolgait,

hogy meg tudjon élni. Ez volt az egyik oka annak, hogy taxi helyett most egy idegen autójában ült.

Ismét elhagyták az erdőt, és újra mezők meg rétek területek elé álltak. Egy kis ház körvonalai bontakoztak ki a sötétségből.

– Ott? – kérdezte Craig.

– Igen.

Bepötyögött Tanyának egy üzenetet:

Itthon vagyok.

Fogtál egy taxit?

Olyasmi.

Craig megállt. Bár nagyon keveset lehetett látni, úgy tűnt, hogy a tájékozódási képessége működik.

– De gyorsabb lett volna, ha korábban letérünk az útról – állapította meg.

A nő nem válaszolt, kinyitotta az ajtót, és ki akart szállni. Craig erősen megfogta a karját.

– Mi ez a sietség?

– Hosszú napom volt. Köszönöm, hogy elhozott. – Lerázta a férfi kezét, és kiszállt.

Craig is kiszállt, és megkerülte a kocsit.

– Iris! – mondta.

– Engedjen át! – kérte a nő. Igyekezett nem kimutatni a félelmét, bár a szíve hevesen vert. A házikó távol állt Lansdown településétől, és egy sűrű erdő választotta el tőle. Bármilyen történet is itt vele, senki sem venné észre.

– Legalább egy kávéval megkínálhatnál – mondta Craig.

– Maga teljesen megőrült – sziszegte Iris. Tudta, hogy félelem hallatszik a hangjából. Láta Craigen, hogy ő is észrevette. Megint az a hideg tekintet.

– Beszélünk kellene – mondta.

Az ágyban feküdt, a lábán egy meleg vizes palackkal, egy gyapjúpu-lóverben a kinyúlt póló fölött, amelyet mindig alváshoz viselt. Mele-ge volt a dühtől és a félelemtől. Csak akkor kezdett el fázni, amikor az izgalom alábbhagyott.

Megivott egy bögre meleg tejet sok mézzel, de még ez sem javí-tott a helyzeten, a belső borzongáson és reszketésen.

Tényleg sikerült bejutnia a házba Craig nélkül.

– Tűnj az utamból! – kiáltott rá, és fenyegetően felemelte a háti-zsákját. – Tűnj az utamból, vagy levágom a tökeidet!

Craig valóban hátrálni kezdett, és mereven bámulta őt.

Éberen figyelte a férfit, miközben a hátizsákjában kotorászott a lakáskulcsért. Miért nem tette meg már ezt a kocsiban? Végül meg-találta. Kinyitotta az ajtót.

– Azt hiszed, ennyivel megszabadulsz tőlem? – kérdezte Craig.

– Remélem, igen! – Becapta az ajtót, és belülről nekitámaszko-dott. A lábait olyan puhának érezte, mint a puding. Ez közel volt.

Kívülről nem hallatszott be több hang.

Eltolta a reteszt az ajtón, bement a konyhába, behúzta a függönyt, majd felkapcsolta a villanyt. Attól tartott, hogy a férfi a ház körül járkál, és megpróbál bekukucskálni az ablakokon. A hátizsákját le-dobta egy székre, tejet vett ki a hűtőből, és bekapcsolta a gázfőzőla-pot. Az apró kék-piros lángok cikázása kicsit megnyugtatta.

Ahogy felmászott a lépcsőn, hallotta, hogy odakint beindul egy motor. Hála istennek, Craig nyilvánvalóan feladta.

Az ágyban megnyugodott, bár a remegés nem szűnt meg. Azon gondolkodott, hogy mit kellene tennie. Szerencsére másnap szom-bat volt, és nem kellett munkába mennie. Nyugodtan elsétálhat a Haviland Park megállóig, és elviheti a biciklijét a legközelebbi kerék-párboltba. A tulajdonost már ismerte, hiszen legutóbb is ő javította meg a biciklijét. Tanya szerint értesítenie kellene a rendőrséget. De mit tehetnének?

Majd holnap kitalálom, döntött, most túlságosan kimerült vagyok ahhoz, hogy tiszta fejjel gondolkodjak.

Craig csak egy dolog. Egy hülye idióta, akihez ész nélkül beszállt. De a férfinak biztosan semmi köze nem volt a gumikhoz vagy a le-
vélhez. Vagy mégis? Lehet, hogy már egy ideje a nyomában volt?
A mai találkozás a buszon sem volt véletlen? Követte őt? De akkor
korábban már észre kellett volna vennie a férfit. A buszon, a város-
ban. Az igazat megvallva, általában nemigen figyelt a körülötte lévő
emberekre.

Ha nem Craig volt az, akkor valaki más szemelte ki magának. Va-
laki, aki nagy ellenszenvet táplált iránta. Komoly erőfeszítés kellett ah-
hoz, hogy valaki olyan alaposan megrongálja a gumikat, mint ahogy
az ismeretlen tette, és annak is fennállt a veszélye, hogy meglátják.
A Haviland Park ugyan nem számított forgalmas állomásnak, de a bu-
szok időközönként akkor is megálltak ott, hogy az utasok leszálljanak,
mások pedig várták, hogy elindulhassanak. Bizonyára lehetett találni
olyan pillanatot, amikor valaki egyedül maradhatott, de sokáig és tü-
relmesen kellett várni, és sietni kellett, nehogy észrevegyék.

Vajon vannak arrafelé térfelügyelő kamerák? A tettesnek előzetesen
azt is ellenőriznie kellett.

Bár Iris azt hitte, hogy aznap este egyáltalán nem fog tudni el-
aludni, a sok töprengés után végül mégis elszundított. Kimerülten,
mély álomba zuhant.

Hangos zajra riadt fel. Egy pillanatba telt, mire álomtól homályos
agyával felfogta, hogy mi ébresztette fel. Aztán rájött, hogy üvegcsö-
römpölés volt. Beépítette a zajt az álmába: nekirohant egy üvegfal-
nak, amely azonnal ezer darabra tört.

A valóságban azonban az ágyában feküdt, és valahol tényleg be-
tört az üveg. A házban. Valószínűleg a földszinten.

Felegyenesedett a párnái közül, és belehallgatott a sötétségbe.
Csak a szíve dobogását és a vére zakatolását érzékelte.

Lehet, hogy mégis csak egy álom volt?

De még mindig hallotta a csengést a fülében. Valamiért biztosan
tudta, hogy ez nem az volt.

Csendben felállt az ágyából, és kiosont a szobából. A kis folyosó-
ról egy kanyargós falépcső vezetett le a földszintre. Iris megállt a sa-
rokban, és lefelé bámult. Koromsötét volt. És csend.

Ha valaki betörte volna az egyik ablaküveget, vagy akár a nappaliból a kertbe vezető üvegajtót, könnyen bejuthatott volna a házba. Valószínűleg már bent is volt. De akkor nem ropogtak volna a szilánkok a léptei alatt? Talán sikerült megkerülnie őket.

Talán valaki ott állt lent, némán, visszatartva a lélegzetét, akár csak ő.

Eszébe jutott, amit a televízióban hallott arról, hogy mit tanácsolnak a rendőrök, ha valaki azt hiszi, betörő van a házban.

Semmi áron nem szabad megpróbálni megállítani. Még az is bálul sülni el, ha megpróbálják elkergetni. Legjobb észrevétlenül elhagyni a házat. Ha ez nem lehetséges, biztonságos helyre, például egy zárható szobába kell visszavonulni, és hívni a rendőrséget.

A ház elhagyása az ő esetében szoba sem jöhetett, mert akkor el kellett volna haladnia az elkövető mellett.

Visszasietett a hálószobájába, és becsukta az ajtót. Kulcs nem volt, csak egy kampó, amit a falon lévő hurokba lehetett akasztani. Egyáltalán nem alkalmas arra, hogy távol tartson egy betolakodót, de a semminél jobb volt. Körülnézett a mobiltelefonja után, aztán eszébe jutott, hogy a hátizsákjában hagyta, ami a konyhában egy széken hevert.

Halkan káromkodott. Most vagy itt kell várnia a szobájában, amíg a betolakodó – Craig Ellis? – feloson, vagy valahogy le kell jutnia a földszintre, hogy megszerezze a mobiltelefonját.

Rövid ideig fontolgatta, hogy kimászik az ablakon, de a távolság a földtől túl nagy volt, és nem akadt ereszcsonna vagy kúszónövény, amelybe belekapaszkodhatott volna. Ráadásul odalent egy terasz várta. Eltörné a lábát, ha leugrana.

Ismét elhagyta a szobáját, úgy tartotta vissza a lélegzetét, hogy észre sem vette. A házban a legkisebb hang sem hallatszott. Ezt különösnek találta: miért maradna teljesen mozdulatlanul az, aki odalent van?

Lábujjhegyen lépkedett lefelé a lépcsőn. Egyszer megnyikordult egy padlódeszka, és ő rémülten megállt, várt, de semmi nem mozgott. Folytatta az útját. Szerencsére olyan jól kiismerte magát, hogy a fény hiánya nem zavarta. Ám minden másodpercben azt várta, hogy

felgyullad egy zseblámpa, és Craig Ellis áll előtte, hideg szemmel bámulva őt.

De minden sötét maradt.

A konyhában felkapta a hátizsákját, és visszasietett az emeletre, ezúttal gyorsabban és kevésbé óvatosan, mint korábban. Fent becsukta az ajtót, és rátette az értelmetlen kampót. Az egyik külső zsebben azonnal megtalálta a mobiltelefonját. A kijelző elárulta neki, hogy éppen éjjel kettő múlt. Eszeveszetten tárcsázta a segélyhívó számot. Amikor egy nyugodt férfihang felvette, megadta a nevét és a címét. Aztán könnyekben tört ki, és hozzátette:

– Kérem, jöjjenek gyorsan! Valaki van a házamban!

Bár Iris messze lakott, tíz perc sem telt bele, és két rendőr jelent meg, egy férfi és egy nő. Iris beengedte őket a házba. Mindketten eldobható kesztyűt húztak. A férfi azonnal körülnézett, míg a kollégája a konyhába vezette Irist, és megkérte, hogy üljön le egy székre.

– Nyugalom – mondta –, itt vagyunk. Julia Reid járőr vagyok. Az ön neve Iris Shaw?

– Igen – lihegte Iris. Megpróbálta kordában tartani a keze remegését, de hiába.

– El tudja mondani, mi történt?

Iris leírta, hogy hirtelen hangos zajra ébredt. Olyan hangja volt, mintha üvegek pattantak volna. Mintha valaki betört volna egy ablakot vagy ajtót.

– Azonnal megijedtem, mert...

– Mert? – kérdezte Reid rendőrtiszt. Melegzöld szeme volt. Bizalomébresztően hatott.

– Tegnap este elhozott valaki. Vagyis valójában már éjszaka volt. Huszonhárom óra körül. A Haviland Park megállóból idáig.

– Beszállt valakihez?

– Igen, egy férfihoz. Nem ismertem.

– Önnek nincs kocsija?

– Csak egy biciklim. De az egyik kerék fel volt vágva.

– Ó! – mondta Reid. Feljegyzett valamit egy kis spirálos jegyzet-tömbre. Kockás papír. Megnyugtató módon régimódi.

– Igen. Nem tudtam azzal elindulni. A férfi velem utazott a buszon, és felajánlotta, hogy hazához. Nagyon kellemetlennek találtam. Egész idő alatt, amíg a buszon voltam, engem bámult.

– De mégis beszállt hozzá?

Iris tehetetlenül megvonta a vállát. Ő maga is tisztában volt vele, hogy hiba volt.

– Gyalog nagyon messze lett volna. És nagyon fáradt voltam. És a taxi... nos, az pénzbe kerül.

– Hogyan viselkedett a férfi, amikor ön mellette ült a kocsiban?

– Kellemetlenül. Ellenségesen. – Elgondolkodott. – Valahogy nem úgy, mintha ki akart volna velem kezdeni. Inkább mintha valami baja lett volna velem. És amikor kiszálltam a kocsiból, nagyon be akart jönni a házba. Hogy beszéljen velem.

– Abban a pillanatban úgy érezte, hogy fenyegetve érzi magát tőle?

– Igen.

– De sikerült megszabadulnia tőle?

– Ráordítottam, amitől megijedt. Ezt arra használtam, hogy gyorsan bejussak a házba. Aztán hallottam, ahogy elhajtott.

– Megjegyezte a kocsi rendszámát?

– Nem, de tudom a férfi nevét. Craig Ellis. A Napier Roadon lakik Bathban.

Reid rendőrtiszt lelkesen jegyzetelt tovább.

– Nagyon jó. Elkapjuk. Szóval úgy gondolja, hogy újra visszajöhetett?

– Igen. Bár... – Iris habozott.

Reid várakozóan nézett rá.

– Igen?

– Ott van az is, aki felvágta a gumimat. Tegnap. És egyszer már megtette, úgy négy héttel ezelőtt.

– Ez egyszer már megtörtént önnel mostanában?

– Igen, és kaptam egy levelet is. – Felállt, és kinyitotta a konyhaszekrény egyik rekeszét, amelyben számos szakácskönyv sorakozott. Közéjük dugta a levelet.

– Tessék! – Átadta a rendőrnőnek. – A postaládámban találtam. Nem volt felbélyegezve, tehát valószínűleg maga a feladó dobta be. Természetesen névtelenül.

Reid elvette a levelet, és széthajtogatta.

– „Már nagyon közel vagyok. Azt fogod kívánni, bárcsak halott lennél” – olvasta fel. Irisra nézett. – Mikor jött ez?

– Január elején. Azt hiszem... ötödikén.

– Tudja, hogy mire akar utalni ez az üzenet?

– Nem. Fogalmam sincs.

– Idén kapott egy névtelen fenyegető levelet, és kétszer is felvágták a kerékpárja gumibroncsait – sorolta Reid rendőrtiszt. – És most egy betörés. Van fogalma arról, hogy ki...

– Nincs – szakította félbe Iris.

– Ezzel a... – Reid a jegyzettömbjére nézett. – Ezzel a Craig Ellisszel, találkozott már azelőtt?

– Nem emlékszem rá.

– Talán egyszer a buszon?

– Általában sokkal korábban indulok haza. Olyankor a busz mindig tele van. Persze előfordulhat, hogy ő is rajta volt...

Reid rendőrtiszt elővett egy kis műanyag zacskót, amelybe belecsúsztatta a levelet.

– Megvizsgáljuk a levélen lévő ujlenyomatokat. És meglátogatjuk ezt a Mr. Ellist. Talán úgy érzi, hogy visszautasították, vagy nem vesznek róla tudomást. Néhány férfit nagyon fel tud bosszantani, ha egy nő nem reagál a jelzéseire.

A másik rendőr is belépett a konyhába.

– Abdi Khan járőr – mutatkozott be. – A házat teljesen átnéztem. Senki sincs itt. A nappaliban lévő verandaajtó üvegét egy kővel betörték. Az elkövető benyúlhatott volna, hogy elfordítsa a kulcsot, és bejusson. De nem tette. Az ajtó zárva van.

– Talán bezárta, amikor elment – motyogta Iris.

– Nagyon valószínűtlen – felelte Khan rendőrtiszt. – Nem hiszem, hogy bárki is járt idebent. Az elkövető vagy elkövetők vagy meg akarták ijeszteni, vagy egyszerűen csak tönkre akartak tenni valamit.

– Mint a biciklit – jegyezte meg Reid. Röviden tájékoztatta a kollegáját a történekről.

Khan felvonta a szemöldökét.

– Valaki nem kedveli magát, Ms...

– Iris Shaw – mondta Reid rendőrtiszt.

Khan a homlokát ráncolta.

– Iris Shaw? Korábban nem más volt a neve?

– De igen – mondta Iris.

A férfi rábámult.

– Nem Millard, ugye? Az az Iris Millard?

A nő bólintott.

JÚNIUS 30., PÉNTEK

Volt egy rövid beszéd, egy szelet torta mindenkinek, és egy műanyag pohár pezsgő a műszakjukat befejező tisztéknek. Ezután néhányan megkezdték a hétvégéjüket, mások pedig visszatértek az íróasztalukhoz. Kate hazafelé vette az irányt. Felettese, Pamela Graybourne nyomozó-főfelügyelő segített neki a kocsihoz cipelni a kartondobozt a megmaradt tortaszemekkel, és a kosarat a pezsgősüvegekkel.

– Nagyon büszke vagyok önre – mondta, amikor Kate mindent bepakolt a csomagtartóba, és kissé bizonytalanul megállt a kocsi mellett. – Már régóta esedékes volt, *felügyelő!*

Kate érezte, hogy előnti az arcát a forróság. Igen, büszke volt. És boldog. Kate Linville nyomozófelügyelő. Mától kezdve használhatta ezt a címet. Előléptették, annyi év után, melyek alatt sehová sem mozdult, és úgy tűnt, megrekedt a nyomozó őrmesteri rangnál. Nyomozói munkája során nemegyszer ütközött a szabályokkal, ami miatt azt hitte, hogy az ambiciózus karrierterveit hosszú időre félreteheti. Végül Pamela Graybourne, a felettese volt az, aki közbelépett, és felterjesztette Kate-et a vizsgára. Bármennyire is különbözött alapvetően a két nő, szakmai téren nagyra tartották egymást. Pamela értékelte Kate megbízhatóságát, kreativitását, és bizonyos mértékig

még az önféjűségét is. Az elmúlt években mégsem váltak barátokká, és nemcsak azért, mert Pamela nem sokat tartott a főnök és a beosztottak közötti baráti kapcsolatról. Hanem azért is, mert Kate-tel nehéz volt összebarátkozni. Pamela alig ismert valakit, aki olyan mély bizalmatlanságba és a gyanakvásba burkolózott volna, mint Kate.

– Köszönöm – mondta Kate. – Mindent.

– Ma este ünnepel még egy kicsit? – kérdezte Pamela.

– Hm, lehet, meglátjuk – tért ki Kate. Valószínűleg a macskájával ül majd a tévé előtt, vagy egy pohár borral a teraszon... De minden attól függ, mit értenek az emberek ünneplés alatt. Kate-nek ebben nem voltak nagy igényei.

– Ne csak meglássa – felelte Pamela. – A mai egy különleges nap. És gyönyörű nyári este is. Összetrombitálnék néhány barátot, és meghívnam őket egy kikötői kocsmába, aztán csak élvezném az életet és a sikert.

– Majd kitalálok valamit – mondta Kate. Valószínűleg a terasz, a macska és a pohár bor lesz a befutó, de ezt nem akarta Pamelával megbeszélni. A magánéletéhez senkinek semmi köze nem volt. Észrevétlenül méregetni kezdte a felettesét. Pamela, akit két évvel ezelőtt léptettek elő főfelügyelővé, egy ideje már nagyon sápadt volt, és a szeme alatt félhold alakú barna árnyékokat látott. Emellett úgy tűnt, hogy sokat fogyott. Kate tudta, hogy a következő péntekre szabadságot vett ki. Hogy kivizsgálta magát.

– Valószínűleg még mindig a Covid hatása – mondta Kate-nek. – Ez a fáradtság az örületbe kerget. Az elmúlt évek után nem csoda, nem igaz? De jobb, ha mindent kizárunk.

Az elmúlt néhány év a koronajárvánnyal és a kapcsolódó korlátozásokkal együtt rendkívül nagy kihívást jelentett mindenki számára a scarborough-i bűnügyi nyomozóosztályon, de ebben a sorsban szinte minden szakma tagjai és hozzátartozói osztoztak. A legtöbbjüket otthoni irodákba száműzték, éttermek, kávézók és szállodák zártak be, a túlterhelt szülők magántanulóként oktatták a gyerekeiket, házasságok mentek tönkre a kényszerű közelségben. Emberek jutottak csődbe vagy magányosodtak el, és voltak, akik elszigetelt idősothonokban haltak meg. A világ és az élet kisiklott a megszo-

kott vágányról. Senki sem maradt érintetlenül. Ritkán fordult elő, vagy talán még soha azelőtt, hogy az egész világ ilyen nehéz kollektív válságban találta volna magát.

Pamela Graybourne súlyosan megbetegedett, szinte a kezdet kezdetén, jóval azelőtt, hogy a vakcinák rendelkezésre álltak volna. Később újra elkapta, ahogy Kate is, és végül szinte mindenki az irodában. Míg Kate szerencsésen felépült, Pamela majdnem egy évvel később is eléggé a padlón volt még. Gyanította, hogy poszt-Covid-szindrómában szenved, de fegyelmezetten elvonszolta magát a munkába.

– El kellene mennie nyaralni – mondta Kate. – Valahová délre. Három hét napsütés, béke és nyugalom.

– Talán – mondta Pamela, majd egy kis szünet után hozzátette: – Kicsit abszurdnak hangzik, de túl fáradtnak érzem magam ahhoz, hogy nyaralni menjek. Órület, nem igaz?

– Egyáltalán nem – mondta Kate. – Egy nyaralás is lehet stresszes.

Elbúcsúztak egymástól, majd Kate a derűs, meleg estében hazafelé indult. Rengeteg ember volt úton. Bár Anglia legtöbb részén még nem kezdődtek el a nagy vakációk, az iskoláskorú gyerekek nélküli párok máris előzönlöttek a tengerparti üdülőhelyeket.

Talán le kellene mennem a tengerhez, gondolta Kate, leülni a part-ra, és inni még egy pohár pezsgőt.

Valahogy azonban ez sem tűnt igazán ünnepélyesnek.

Egyedül semmi sem az.

Lehúzódott egy parkolóhelyre az út szélén, megállt, és elgondolkodott.

„Trombitáljon össze néhány barátot...”

Valószínűleg senki sem tudna elképzelni egy olyan életet, ahol egyszerűen nincsenek barátok. Manapság mindenki folyamatosan azt hangsúlyozza, mennyi barátja van. Kate ismerte a hétfő reggeli beszámolókat a kollégák hétvégéjéről: *elmentünk enni a barátokkal (vagy grillezni vagy úszni vagy túrázni vagy kiállításra vagy... vagy... vagy... vagy...)*.

A barátokkal. Ez úgy hangzott, mintha mindenkinek lenne egy hatalmas medencéje tele barátokkal, amelyből könnyedén kihalászhat néhányat, amikor csak szüksége van rájuk. Mások sosem töltöt-

tek egy egész hétvégét egyedül a tévé előtt? Vagy a kertben? Vagy reggeliztek egyedül? Sosem főztek csak maguknak, vagy ittak túl sok bort, hogy az elmossa a frusztráció egy részét?

Mások *mindig* tudják, hogy kivel ünnepelhetnének, ha előléptetik őket?

Elszántan beindította újra az autót, és elhajtott. Hiszen neki is van valakije. És most azonnal fel is keresi.

Valójában nem állt szándékában Caleb Hale-lel koccintani a szakmai sikerére, bár néhány napja eszébe jutott a férfi. De két oka is volt, hogy ne tegye. Először is, a szokásos értelemben vett koccintás szóba sem jöhetett, mert Caleb száraz alkoholistaként csak vizet ihatott volna – vagy kólát, amit általában jobban szeretett. Kate nem bánta, de ez mindig cinikus megjegyzéseket eredményezett Caleb részéről, amelyeket el akart kerülni. Másrészt tudta, hogy Caleb nem szeretett a munkájáról beszélni, ami egykor az övé is volt. A férfi vezető rangban állt, nyomozó-főfelügyelőként a scarborough-i bűnügyi nyomozóosztály egyik legmagasabb rangú tisztje volt. Felfüggesztették egy sikertelen akció következtében, amelyben alkoholos befolyásoltság alatt állt; majd később, egy katasztrofális kísérlet után, amelynek során egy elrabolt nőt akartak kiszabadítani, önszántából lemondott. Úgy érezte, hogy a munkája, amely egykor a szenvedélye volt, teljesen maga alá gyűri. Ezután pultosként helyezkedett el, egy olcsó lakásba költözött, majd ezt az állását is elvesztette, mert túl gyakran hiányzott ittasság miatt. A koronás éveket elvonókúrára használta. Pontosabban két elvonóra, a kettő között egy visszaeséssel. Most taxisofőrként dolgozott, de egyáltalán nem élvezte. Kate tudta, hogy a férfi vágyakozik a rendőrségi munka után, de még mindig alkalmatlannak érzi magát a feladatra. Ritka találkozásai alkalmával – Kate rendkívül elfoglalt volt, Caleb munkaideje pedig gyakran összeegyeztethetetlen volt mások életével – igyekezett a lehető legkevesebbszer szóba hozni a munkáját. Nem akarta elszomorítani. A férfi tudott az előléptetéséről, ám Kate-nek feltett szándéka volt, hogy nem említi többször.

Ma este mégis meg fogja tenni. Mert neki is szüksége volt a figyelemre.

Látta, hogy Caleb taxija a Queen's Parade előtt parkol, ahol egy aprócska lakásban lakott a második emeleten. A ház lerobbant és meglehetősen komor volt, de a lakbér megfizethető. Csodálatos kilátás nyílt keletre, a tenger felé. Ez kárpótolta a csöpögő csapokért, az állandóan elromló fűtőtestekért és a nyirkos falakért. Legalábbis egy kicsit.

Kate a kocsiban hagyta a pezsgősüvegeket, de a dobozt a tortaszalagokkal felvitte magával az emeletre. Nem volt éppen kávé- és süteményidő, de egy kissé megkésített *High Tea*-t még csaphatnak. Talán sétálhatnának egyet a tengerparton. Az este csodálatos volt, napos és meleg. Itt északon az évnek ebben az időszakában csak este tizenegykor sötétedett be.

Mivel a lakás bejáratánál lévő csengő szokás szerint nem működött, Kate bekopogott, és rögtön utána lépéseket hallott. Caleb nyitott neki ajtót. Agyonmosott, térdmagasságban levágott farmert és sötétkék pólót viselt. Mezítláb volt.

És eléggé lehetett érezni rajta az alkohol szagát.

– Jó estét, *nyomozófelügyelő!* – mondta eltúlzott hanglejtéssel, és meghajlást színlelt. – Gyere be! Ha a te rangodban még leállsz egy olyan bukott zsarival, mint én.

Kate annyira megijedt, hogy először egy szót sem tudott kinyögni. Megdermedve állt, a doboz tortával a karjában, és úgy nézett Calebre, mint egy szellemre.

– Mi az? – kérdezte a férfi.

Kate belépett a lakásba. Három és fél évvel azután, hogy Caleb ideköltözött a sziklaszirteken álló nagy házából, még mindig két költőtetődoboz állt a kis előszobában. Ez főként azért volt, mert Caleb nem talált helyet mindannak, amit magával hozott. A dobozokat tárolóasztalként használta: egy baseballsapkát tartott rajta, amelyre homok ragadt, és egy napszemüveget. Mellettük a kocsikulcsok.

Kate becsukta maga mögött az ajtót.

– Te ittál – mondta.

– Igen.

– Caleb...

A férfi előrement a nappaliba. Ezt a szobát sokáig szinte teljesen betöltötte az előző otthonából származó hatalmas étkezőasztal, de egy energikusabb állapotában, Kate támogatásával végül megvált tőle. Most egy kis asztal állt itt két székkal és egy kanapéval, amelyről, ha az ember egy kicsit kinyújtotta a fejét, a kőből készült erkélykorláton át a tengerre nézhetett. Az erkélyajtó nyitva állt, a lágy esti levegő a víz sós illatával keveredve beáramlott a szobába.

– Megkínálhatlak valamivel? – kérdezte Caleb. Belépett a konyhába, amely egy nyitott fürkéből állt. – A nap megünneplésére. Esetleg egy pohár pezsgőt?

– Caleb...

Megfordult. A nő látta a haragot a férfi szemében.

– Hányszor fogod még a nevedet dadogni? Háromszor? Ötször? Az este hátralévő részében?

– Mikor kezdtél el újra inni?

Megvonta a vállát.

– Nem figyeltem oda.

– Tehát már régebben.

– Egy vagy két hete.

– Miért?

– Mit miért?

– Miért kezdted újra?

Ismét megvonta a vállát.

– Miért iszik az ember esténként? Mert kimerítő napja volt. Mert csak hülye utasai voltak. Mert valahogy meg akarja jutalmazni magát, hogy kitartott. Beül egy kávézóba a kikötőben, és...

– És rendel egy pohár bort?

– Egy sört. Eleinte csak egy sör volt. Akárcsak száz másik embernél körülöttem, mellest.

– De veled más a helyzet. Te összesen háromszor voltál már elvonón. Tudod, hogy egy kortyot sem szabad innod. Gyakorlatilag még egy alkohollal töltött csokoládét sem szabad megenned. A fenébe is, Caleb!

– Az irányításom alatt tartom. Vagy úgy nézek ki, mint egy labilis részeges?

Caleb a legrosszabb időszakában még reggelire is alkoholt ivott. Az irodai íróasztala alsó fiókjában mindig tartott egy üveget. Mindenki tudta – már csak azért is, mert gyakran érezni lehetett a szagát, amikor az ember belépett a szobájába. De Caleb viselkedése valójában egyáltalán nem árulkodott róla. Sosem keltett feltűnést, sosem voltak mentális vagy beszédzavarai. Kiváló nyomozó volt, ezért volt hajlandó a környezete olyan sokáig szemet hunyni. Mindenki úgy tett, mintha nem lenne semmi baj.

Amíg ez már nem volt lehetséges.

Kate az asztalra csapta a süteményesdobozt.

– Nem tudom, mit mondjak, Caleb.

– Akkor jobb, ha nem mondasz semmit.

– Olyan sokáig jutottál. Olyan sokáig kitartottál. Ez... Ó, istenem, Caleb, olyan rettenetesen csalódott vagyok!

– Úgy beszélsz, mint az anyukám, amikor rossz jeggyel állítottam haza.

– Ez rosszabb, mint egy rossz jegy.

A férfi hallgatott. Egymással szemben álltak. Végül Caleb megkérdezte:

– És most mi lesz? Koccintunk az előléptetésedre?

– Nem – vágta rá Kate.

Végül együtt kávéztak. Kitétték a két étkezőszéket az erkélyre, és kimentek a bögréjükkel. A ház árnyékot vetett az erkélyre, de látták az esti nap vörös fényét a tengeren. Beszélgettek, és nem vettek tudomást a tényről, hogy Caleb megint iszik.

A férfi a munkájáról érdeklődött.

– Van egy eltűnt lányunk – kezdte Kate. – Tizennégy éves. Eva Hanson. Nem ment haza az iskola után.

– Mikor?

– Tegnapelőtt. Délután egy sporteseményen vett volna részt, így

a szülei csak este kezdtek aggódni. De már a rendezvényen sem jelent meg. A rendőrséget tizenkilenc óra körül értesítették.

– Bűncselekményre utaló nyomok?

– Megtalálták az iskolai egyenruháját. Lent a Crown Spánál. Az épület egyik fülkéjében.

– Nem hangzik jól.

– Nem. De más dolgok hiányoznak: az iskolatáskája, a cipője. Az ékszerei. Úgy tűnik, csak az iskolai ruháitól szabadult meg. Legjobb esetben.

– Kevésbé kedvező esetben valaki más vette le róla – mondta Caleb.

– Furcsa, hogy a holmikát egyszerűen csak ledobták egy sarokba. Ha bűncselekményről van szó, az elkövető egyáltalán nem tett erőfeszítéseket annak eltussolására, ami legalábbis előnyt jelentett volna a számára.

– Nem volt rá ideje?

– Lehetséges. Átnéztük a biztonsági kamerák felvételeit. Azt a sarkot, ahol a ruhák voltak, egyetlen kamera sem figyeli. Semmi más gyanúsítást nem lehetett látni. Rengeteg volt az ember. De úgy tűnt, Eva nincs köztük.

– Ez egy iskolai egyenruha – mondta Caleb. – Utálta az iskolát? Kate megrázta a fejét.

– Graybourne nyomozó-főfelügyelő hosszan beszélt a szülőkkel. Elmondásuk szerint nem volt semmilyen problémájuk Evával, és az iskolában sem volt semmi gond. Jó jegyei voltak, és népszerű volt a tanárok és az osztálytársak körében is.

– Lehet, hogy mégsem így volt – mondta Caleb. – A jó jegyek még igazak is lehetnek, de a serdülő gyerekek szüleinek gyakran nagyon kevés fogalmuk van arról, hogy mi történik a gyermekeik életében. Hol laknak Hansonék?

– Holbeck Hill. Az egyik utolsó ház.

Caleb füttyentett egyet.

– Közvetlenül a golfpályánál, mesés kilátással a tengerre. – A jobb időkben ő maga sem lakott messze. – Gazdag emberek, úgy tűnik. Lehet, hogy emberrablásról van szó?

– Amikor meghallottam a címet, nekem is ez volt az első gondolatom – ismerte be Kate. – De tegnapelőtt tűnt el, és azóta nincs hír róla. Semmi követelés.

– Ami sajnós nem zárja ki az emberrablást – motyogta Caleb. Az emberrablások nagyon különböző irányt vehettek, és nagyon kevés esetben maradt remény az áldozat számára. Legjobb esetben profi elkövetőről volt szó, pontos tervvel, aki elég edzett ahhoz, hogy bárkikor képes legyen kezelni az esetleges bukkánókat. A legrosszabb elkövetők azok az ideges tettesek voltak, akik kezdettől fogva túlvállalták magukat, rossz tervet követtek, és teljesen elvesztették a fonalat, amikor valami váratlan dolog történt. Az áldozat ekkor rendkívül veszélyes helyzetbe került.

Ha senki sem jelentkezett Hansonéknál, az azt is jelenthette, hogy nem történt emberrablás.

De azt is, hogy valami rosszul sült el.

– Graybourne vagy én holnap beszélünk Eva legjobb barátnőjével. Talán a hétvége ellenére néhány tanárát is el tudjuk érni. Az idő szorít minket: a jövő hét közepén kezdődnek a vakációk. Sokan utaznak majd el akkor.

– Mi van a mobiltelefonjával? Vagy a laptopjával?

– Tévíút. Nála vannak. Nem maradt semmi a szobájában. A mobiltelefon utoljára lent, a fürdőben adott le jelt.

Mindketten hallgattak. Érezhető volt, hogy Caleb szívesen beszélt volna tovább az ügyről, főleg azért, hogy ne kelljen másról beszélnie. Amit Kate egyre bizarrabbnak érzett a visszaesése láttán.

Kiitta a kávéját, és felállt.

– Mennem kell – mondta, nyitva hagyva, hogy miért kell péntek este munka után továbbállnia. Szívesen sétált volna egyet a tengerparton, de időközben jobban szerette volna, ha nincs társasága.

Caleb is felállt.

– Elkísérlek az ajtóig. – Nem ajánlotta fel, hogy együtt töltsék az este hátralévő részét.

Valószínűleg, gondolta Kate keserűen, folytatni akarja az ivást, és én csak zavarnám közben.

Ahogy belépett a nappaliba, észrevette a kanapén heverő ruha-

kupacot. Amikor megérkezett, nem fordított rá nagyobb figyelmet, de most látta, hogy több póló és rövidnadrág, egy pár papucs, egy pár edzőcipő és két baseballsapka van köztük. És egy táska.

– El akarsz utazni? – kérdezte.

Caleb bólintott.

– Holnaptól egy hétig szabadságon leszek. Át akarok menni a kontinensre. Valahová délre. Franciaországba vagy ilyesmi.

– Egyedül?

– Igen. Egyedül.

– Kérlek... – Elhallgatott. Meg akarta kérni a férfit, hogy gondolja át a tervet. Egy magányos utazás... Tudta, hogy ez nem tette jót neki. Hajlamossá teszi a merengésre, a kételyekre, a melankóliába süllyedésre. Hogy az üveghez nyúljon. A depressziója miatt ivott. Látta, ahogy a Földközi-tenger partján ül a csillagos ég alatt, és az életéről elmélkedik, és tudta, hogy akkor már nem lehet megállítani.

De ki volt ő, hogy beleszóljon? Hiszen felnőtt férfi. És ő nem a felesége. Még csak nem is a társa. Csak egy barát. De még ez is bonyolult, érzékeny és zavaró téma volt. Abban a pillanatban úgy érezte, hogy meg kell védenie Calebet, ugyanakkor az intuíciója azt sugarta neki, hogy hagynia kell, hogy megtegye az utat, hogy ez fontos és szükséges neki. Szívesen felajánlotta volna, hogy vele tart, de frissen előléptetve, egy nyomozás közben nem tudott volna szabadságra menni, főleg nem ilyen rövid időn belül.

És végül is ő sem akarta volna, hogy ott legyen. Hiszen be sem avatta a tervébe.

– Jó utat! – mondta, és rájött, hogy ez mennyire formálisan hangzik, és mennyire nem felel meg annak, amit érez. – Azért néha jelentkezz!

– Úgy lesz – ígérte Caleb –, biztosan.

Kate tett egy lépést felé, a férfi pedig néhány percig szótlánul ölelte. Érezte az ismerős illatát, a bőrét, az arcszesze utolsó leheletét, a fogkrémjét.

És az alkoholt.

Amikor elhagyta a lakást, könnyes volt a szeme.

Teljesen másképp képzelte el annak a napnak az estjét, amikor

előléptetik nyomozófelügyelővé. Anélkül, hogy konkrét tervei lettek volna.

De azt hitte, hogy ez egy boldog este lesz.